

сутрина, като се разхождахме съ дѣтето, забѣлѣзахме единъ голѣмъ *орлякъ* отъ гарги и врани. „Желалъ бихъ да зная, казахъ азъ, дали и нашата врана се намира между тия“. Като казахъ това, подигнахъ си ржката нагорѣ и почнахъ да свиря, както имахъ навикъ да викамъ враната. Повтаряхъ това много пѣти, до като стотина птици прѣминаваха бързо надъ главитѣ ни.

Изведнажъ една отъ тѣхъ се спусна къмъ насъ и кацна върху рамото ми. Тя почна да ме кълве любезно, като че ме поздравляваше. Колко се зарадвахме, като видѣхме пакъ нашата врана! Тя не искаше да продължава пѣтя си: остана при насъ на рамото ми.

Вечеръта се скри на дървото, което стоеше прѣдъ обѣдната стая. На другия день сутринъта не забрави да дойде и да вземе своята малка частъ отъ хлѣбъ, намазанъ съ масло. Тя го отнесе пакъ на дървото, дѣто го изеде. Но това бѣше всичкото. Ние не я видѣхме вече. Тя, навѣрно бѣше заминала съ *орляка*, дѣто се чувствуваше по-добрѣ при своитѣ роднини.



Кълвачъ.

(Гледай цвѣтната картинка).

Щомъ се стопли врѣмето, рѣшихъ да поизлѣза къмъ гората по разходка. Още отъ далечъ слушамъ, че нѣщо хлопа въ гората: чукъ-чукъ чукъ! Това е кълвачъ, си казахъ азъ и тръгнахъ къмъ мѣстото, дѣто се чукаше. И